

EENZAAMHEID

28 September 1951

Het gebruikelijke verhaal over het niet-alwetend zijn van de geesten. Onderwerp uit het publiek: eenzaamheid.

Hierover moet ik van te voren zeggen. U had zich eigenlijk beter tot het "Schone Woord" kunnen wenden. Eenzaamheid de mens dus, en ook de geest, wanneer hij alleen is. Maar daarvoor zou je je eigen af moeten kunnen sluiten van alles wat er in de schepping bestaat, zodat een volkomen eenzaamheid misschien voor kan komen, maar bij mijn weten toch niet bestaat, eenzaamheid is iets, een soort kwaal voor sommige mensen en ook voor vele geesten. Zij voelen zich verlaten en vragen naar één punt en als zij daardoor verlaten worden telt de rest niet meer. Geloof mij er zijn meer mensen eenzaam in het volle leven, of dat nu het platteland of de grote stad is, eenzamen die zich van alle mensen hebben teruggetrokken. Dit klinkt misschien wat paradoxaal, naar hij die ten volle leeft en in staat is zijn geestvermogens op een normale wijze te gebruiken, krijgt gezelschap van de zon, maan, wolken en wind, van onzichtbare vrienden (nu uit menselijk standpunt gesproken), die hem begeleiden en gezelschap houden, kort en goed, altijd vindt hij weer iets dat hem iets te zeggen heeft, en zolang dat het gevoel is kan men niet zeggen eenzaam te zijn.

Zo zouden wij praktisch kunnen zeggen dat de eenzaamheid een waan is, een treurige waan is, een treurige waan die veel leed veroorzaakt zo nu en dan, maar toch een waan. Want als een mens u zegt; in de volheid van het leven voel ik mij eenzaam, blijkt daar dan niet uit dat deze mens niet voldoende zijn vermogens gebruikt, zijn zintuigen en zijn verstand laat werken? Dat zijn geest zich afgesloten heeft van alle ervaringen dan eerst kan hij zeggen eenzaam te zijn. Het werkelijk alleen zijn temidden van de massa of in de woestijn, dat bestaat alleen in jezelf af sluiten. Moedwillig, van alles, uit koppigheid om iets wat je wilt hebben en maar niet kunt krijgen, of om er wijs en groot van te worden, enerlei, maar zelf ben je schuld, als je eenzaam bent. Al eens gehoord van de verleidingen van Anaceret(?)?

Bij eenzame kluzenaars waar gezellige aanvallige (bevallige; Red.) heksen, en dergelijk gebroed op bezoek kwamen, geboren uit een ongezond leven en een ongezond brein als het ware een vorm van eenzaamheid uit bevredigd begeren, of een angst die vorm aanneemt, naar zelfs daar in die zelf gekozen eenzaamheid zijn (er) mensen die nog niet eenzaam zijn. Dus, laten wij dan rustig zeggen: alleen de man die zijn gehele leven besteedt om die eenzaamheid te bereiken, heeft de kans het eens te worden. En dan zelfs heeft hij nog steeds de levenskracht die hem voedt, vanuit een ander denkend vermogen hem toegestuurd, dus ook dan is hij nog niet helemaal verlaten.

Daarom betreur ik de mens en de geest die zich alleen en verlaten voelt. Want deze mens, geest, leeft dus vanuit een laag standpunt. Wanneer een mens of geest zegt; ik mis, voel gemis aan licht, gezelschap, kan men hem dat toegeven, maar wanneer hij zegt: ik ben eenzaam, en blijkt dat hij nog geen inzicht heeft in de juiste loop der dingen. U denkt misschien dat u eenzaam kunt zijn als u zich alleen in een vertrek opsluit, zonder water desnoods, maar bent u dan eenzaam? Dan zweeft er nog een vol leven in de lucht, stoffelijk, vreemde gasten die langs u strijken uit andere werelden, veel stemmen die plotseling spreken in het ruisen van uw bloed? Wat verandert niet elk kleinste geluid, gebaar, zich in een veel beduidend iets waar anderen schijnen u iets mede te delen? Eenzaamheid is blindheid. Eenzaam is misschien alleen maar: God, dat zou ik mij voor kunnen stellen dat hij niets heeft wat Hem gelijk is. Maar zelfs dan is er nog zoveel in Zijn schepping in de uiting van zijn Zijn, dat ook hier mij de twijfel besluipt.

Mijn vrienden, ik geloof niet in eenzaamheid, wanneer ik aanschouw, al is het alleen maar op dit ogenblik in deze zaal, dan zoud u zien hoeveel gezellen er rondwalen, onzichtbare gezellen, waar u in uw leven maar op beperkte wijze mee rekening kunt houden, maar toch gezellen, vrienden misschien, vijanden, maar altijd gezellen, dus geen eenzaamheid. Nu u rond u kijkt ziet u duizenden blijken van leven. Overall leeft het, tot zelfs de steen die u in de hand houdt leeft, want langzaam zet hij zich om, verandert zijn aard, zijn dichtheid, misschien in duizend jaren, goed, dan leeft hij langzaam, maar bij leeft.

Dus, wie het leven voelt dat in hem bestaat en dat de grondslag van zijn eigen wezen (is), die kan niet eenzaam zijn. En dan geloof ik dat ik daar een beetje mijn kant van het probleem belicht heb en mijn opinie daarover gezegd, maar als iemand daar zijn zienswijze tegenover wil stellen, een

opmerking maken, ga uw gang. Ik hoor het al weer. Dan wordt het voor mij tijd, alweer om te zeggen; het wordt mijn tijd, ik ga en laat de volgende spreker aan het woord. Goeden avond.

WIE BEN IK EN WAAR KOM IK VANDAAN?

Goedenavond vrienden,

Excuseert u mij als 't u belieft een ogenblik, er is iets niet helemaal in orde (snuit zijn neus).

Geachte vrienden, wanneer wij ons bezig houden met de verschillende grote problemen die het leven beheersen, dan doen er zich zoveel vragen aan ons voor dat, waar men zich ook bevindt, in de stof of in de geest, steeds dezelfde problemen om onderzoek vragen, en de filosoof stelt er zijn opinie over op, aan de andere kant schrijft de man van de wetenschap, de kunstenaar, de in duisternis levende of de reeds licht kennende geest, elk stelt daarover op zijn eigen mening, maar het uiteindelijk raadsel van dit alles is moeilijk te doorgronden.

U zult mij hopelijk vergeven wanneer ik een korte herhaling als het ware van een reeds door mij uitgesproken rede hier toevoeg. In het leven is de allereerste vraag; Wie ben ik? De tweede; Wat ben ik? Derde; Wat is mijn oorsprong?

De oorsprong kan men natuurlijk vinden door te zeggen; Er is een God. Maar hiermee is het wordingsproces tot wat ons gemaakt heeft want wij zijn nog niet voldoende getekend. Immers, slechts wanneer u in uw huidige vorm, door deze God op aarde gesteld zou zijn, zoud u met recht en billijkheid aan kunnen nemen dat hij volledig u geschapen heeft en dat dus het antwoord op uw vraag als het ware is: God zondermeer. U zult wel inzien dat, gezien het loswordingsproces, wat kenbaar wordt alleen uit de op aarde overgebleven stoffelijke resten van wezens de ontwikkeling van de mens zijn neergelegd vaak, dat al deze problemen als het ware, de oplossing aan de hand doen. Er zijn andere invloeden die u gemaakt hebben dan alleen een Goddelijk Woord dat u zo direct in deze vorm geschapen heeft.

Vraagt af: wie ben ik; dan kunt u de naam noemen die op het ogenblik uw wezen moet kentekenen, maar morgen zult u een ander zijn, uw naam is niet verantwoord. U kunt natuurlijk wel zeggen; ik ben iets, maar ook daarmee bent u zeer beperkt. De vraag, wie ben ik?, is pas op te lossen indien u een overzicht hebt over uw eigen levensgang van begin tot het eind, waarin dus besloten ligt dat eerst na voleinding van de levensweg de volledige kennis omtrent wie men is tot u zal komen. Wat men is dan? Het is iets meer bekend, is een wezen dat redelijk denken kan, dat geldt voor geest en stof. Men bezit een voertuig van min of meer gecompliceerde aard, stof, fijne stof. Dus heel wat eigenschappen te omschrijven, maar uiteindelijk al uw beweegredenen uitsluitend, al uw oorzaken en gevolgen, uw bestaan in deze bewuste fase, als alles is uitgepluist, dan weet u nog niet wat u bent. Dan kunt u uzelf noemen mens, van God geschapen geest, maar daarmee hebt u lage woorden gegeven maar geen vragen beantwoord.

Wanneer wij dus trachten deze vragen te beantwoorden, heden wil ik proberen dit op iets populairder wijze te doen dan de vorige maal, dan moeten wij ons eerst bewust gaan worden: Wat is het wat ons maakt tot wat wij zijn, wat is het verschil tussen ons wezen en de andere wezens. Er zijn veel wegen, veel verschillende wegen en richtingen van leven, maar wat is dan het verschil tussen hen, en ik mag ook mijzelf meerekenen, zeggen ons, want het is niet slechts de verschijning als mens in de de stof die, zijn stofvorm is per slot van rekening maar bijzaak, dan zult u later merken, als u ziet hoe een veelheid van vormen de geest ter beschikking staan tot zijn uiting. Dit is dus wel het enige wat u onderscheidt, de wijze waarop u uw levensweg aflegt, dit is het werkelijke verschil tussen u en de anderen, dat wat u op deze aarde gebracht heeft, wat u uiteindelijk rond zal voeren langs veel vreemde paden door het rijk van de geest.

Ja vrienden, als wij dan zeggen: dus, dat onze weg één van de vele is, die heel niet beter of slechter hoeft te zijn dan een andere weg, dan komen wij althans tot één conclusie die vaststaat: wij zijn één bepaalde weg gegaan en hebben deze weg gekozen omdat hij in ons wezen ligt, want wij kunnen niet anders. U kunt niet meer dier worden op dit ogenblik, ook niet geest zijn. Uw weg schrijft u voor welke verschijnensvorm u nu bekleedt. Die weg is dus bepalend en daarvan weten wij meer, o.a. dat hij beheerst wordt door de wetten van oorzaak en gevolg. Deze wet kent u, neem ik aan.

allen, de wet die dus zegt: elke daad die u uitzendt in de ruimte wordt u in dezelfde van houding als u ze uitzendt teruggegeven. Ze vormt de daad van heden de gebeurtenis van morgen, waarbij de gebeurtenis van morgen resulteert in een daad en weer nieuwe gevolgen brengt, totdat er dunne, haast onzichtbare draden van overblijven. Oorzaak en gevolg dan beheerst onze weg, maar wij geesten, die de weg kiezen soms door de stof, wij die de aarde gekend hebben, of u die op aarde leeft nog, wij beheersen dat, de wet van oorzaak en gevolg. Ze zijn schijnbaar machtige personen, want krachtens onze eigen intentie en wil kunnen wij uiteindelijk, dus niet direct, de loop van gebeurtenissen doen veranderen, en wel ten opzichte van onszelf, niet van anderen. Zo zijn wij in deze kracht ook weer beperkt. Maar wij krijgen de keus van eigen leven en, zelf ook voor de gebeurtenissen die gaan komen. Dit is zeer belangrijk, zo bent u dus, zo goed als elk levend wezen dat onder deze wet staat, door uw zijn alleen tevens de vorm van de toekomst. Dan zijn er natuurlijk nog andere dingen die ons beheersen. Zo zijn wij allen in meerdere of mindere mate afhankelijk van straling. Bepaalde trillingen en stralingen maken u het stoffelijk leven mogelijk, voeden de geest en houden hem daardoor in stand. Zo zijn wij dus voor ons werkelijke bestaan afhankelijk van Kracht die buiten ons woont. Wij moeten dus ook aan deze macht onderdanig zijn, daar zij uiteindelijk beslist over het al of niet verder bestaan van ons wezen. Ik meen dat alles tot zover volkomen duidelijk en klaar is geweest.

Dan, mijn vrienden, zullen wij een ogenblik verdergaan. Wanneer wij alleen aannamen de paar factoren die wij omtrent de weg hebben voortgesteld, kunnen wij nooit komen tot een vast beeld, dus redelijk niet de volledige overtuiging verwerven. Ons geloof met feiten staven, maar nooit bewijzen. Toch schuilt er in ieder mens en in elke geest geloof, of geloof en vertrouwen dat bepaalde dingen plaats zullen vinden, voel je in jezelf dat het toch erg waarschijnlijk is dat met dit leven alleen (ik spreek dus bijzonder tot u nu) dat u zou te niet gaan zonder dat er iets van u voort zou blijven bestaan.

Zelf de meest materialistische mens neemt nog aan dat de ouder voortleeft in zijn nageslacht en zijn eigen totale ondergang door de mens praktisch in de hand gehouden wordt. Dit geloof, dit zoeken naar feiten, waarvan het bestaan op zichzelf onbelangrijk zou moeten zijn, dit zich afvragen naar een bewijs dat er een voortbestaan is, dat zich uit in de zin: wij hebben er tenminste recht op, dat moet een grond hebben. Nu kunt u natuurlijk zeggen: dat is de ijdelheid, de mens overschat zichzelf. Maar zelfs wanneer dit overschatting zou zijn, zou hij in staat zijn overal, van het laagst bestaande volk tot het hoogstbeschaafde een gelijk, een gelijk denkbeeld kunnen oproepen. Dit lijkt mij onwaarschijnlijk. Ik zou het bij iets anders willen zoeken.

Het wezen heeft een onbewuste kennis omtrent zijn voortbestaan, de herinnering is er wel, maar men kan ze niet in het geheugen terugroepen op dit ogenblik, zowel in de geest als in de stof. Dan moet er dus vroegere kennis zijn geweest. Wij weten dus al drie punten omtrent de mens en de geest die deze weg gaat.

Allereerst, hij is sterk en machtig, want hij kan zijn eigen lot beheersen, alleen niet in de abrupte vorm waarin de mens zich dat voorstelt, maar toch door gebruik te maken van de natuurlijke wegen.

Ten tweede: hij is afhankelijk van een macht buiten hem om in stand te worden gehouden.

Ten derde er is een kennis die wel verscholen blijft maar toch steeds waar aan gevoeld wordt, dus die reeds vroeger bekend zijn gemaakt, deze kennis wijst er dus op dat in een vroegere fase van uw bestaan, en waarschijnlijk zelfs bij uw ontstaan, u zekere kennis is meegegeven, die alleen tijdelijk niet tot uw beschikking is. Dan moet u dus eigenschappen bezitten die u niet bekend zijn. Sommige ervan kunt u in de moderne tijd - er zijn altijd van die perioden waarin de mens dreigt materieel ten onder te gaan, wendt hij zich tot de geest en ontdekt de eigenschappen die hij bezit en niet zuiver op de stof gericht zijn. Maar steeds weer komt deze oude kennis vaag naar voren. Ze moet er dus bij (uw) ontstaan een zo machtige kennis in u gelegd zijn, dat geen sluier van schijn die geheel kan onderdrukken, als wij al deze punten aannemen, moeten wij dat weer gaan geloven, en wij kunnen ze wel beredeneren, maar niet bewijzen.

Als wij deze punten aannemen, mogen wij omtrent het wezen van de geest die ook tijdelijk in de stof verkeert en de menselijke vorm kent of gekend heeft, kunnen wij het volgende als hoofdzaak stellen: Wat is hij? De geest die de weg door het menszijn in de stof-wereld kiest, is een geest die in zich draagt kennis, maar zich daarvan over het algemeen weinig bewust is; een bron van kracht die hij echter ontleent aan anderen. Zo is hij dus uiteindelijk het object en dienaar van een Hogere Macht en kan hij zijn volledige keuze niet tot uiting brengen. Hij streeft er echter naar die kennis weer te heroveren. Zo op de vraag: wat is deze geest? Kan men zeggen: een gevallende die

terug streeft omhoog, die zoekt de oude kennis die verloren ging weer terug te vinden en tevens zich verrijkt met nieuwe ervaring, die stijgt tot hoogten die hij vroeger niet gekend heeft. Wie is de mens? Wie is die geest die de mensenlijke vorm kent? Hij moet zijn een zoon in deze zin dus, dat zoon betekent; voortbrengsel van de, wij nemen nu eenmaal aan als het woord zoon om een bepaalde afhankelijkheid te betekenen. M.a.w. elke mensenziel is een zoon (of dochter) van een Hogeren Macht, die voor de voortbrenging daarvan verantwoordelijk is. U zult zeggen: Allemaal oude waarheden. Misschien wordt het zometeen ingewikkelder, gaan wij dieper de zaak in. Maar eerst dit nog een ogenblik duidelijk neerleggen in woorden, opdat hier althans geen vergissing mogelijk is. Wij zouden nu eigenlijk ook moeten vragen: "Waar is hij? In deze wereld, wanneer in de stof, of leeft hij eigenlijk op veel gebieden tegelijk? Ziedaar een derde punt dat de aandacht vraagt. Voordat ik echter overga tot beantwoording van dit punt wil ik eerst gaarne de gelegenheid geven omtrent het voorgaande op- of aanmerkingen of vragen te doen.

Vraag: Bent u zelf overtuigd van het laatste: in verschillende werelden, of is dat van u een veronderstelling?

Antwoord: Een punt dat ik nog ga behandelen.

Vraag: Nog iets anders in uw eerste rede zei u dat de geesten macht en kracht konden geven aan de mensen op aarde.

Antwoord: Ook dit betreft zich niet op mijn rede, waarschijnlijk op die van mijn voorganger.

Vraag: U zei, de geesten die hier op aarde mensen kracht konden geven en zonden. Dat voel ik in deze mate omdat ik teken en voel ik die krachten.

Antwoord: Ik moet allereerst toch nog weer u terugwijzen, hoezeer het mij spijt, de feiten die u noemt betrekken zich op een voorgaande rede die als onderwerp had "eenzaamheid" en waarbij de betrekking tussen mensen - geest een ogenblik ter sprake kwam. Wat daarbij gezegd is, kan ik, zover mij bewust, volkomen onderschrijven.

Vraag: Gevallen, een geest die terugzoekt naar zijn vroegere hoogte? Maar wanneer ik gevallen hoor krijg ik een andere indicatie. Kunt u dat uitleggen?

Antwoord: Ja, u denkt aan "gevallen" als gevallen krachten, ofwel krachten des kwaads, bv. ons. Maar als wij spreken over gevallen en bedoelen wij iemand die gestruikeld is op zijn weg en zich weer op moet richten. Nu is, ik kan deze stelling niet bewijzen, maar in mijn diepste overtuiging nu kan men teruggaande tot het begin zeggen dat eens de geest die ook in de mens leeft in bewuste verbinding stond met haar Oorsprong, daaruit haar kennis en wijsheid getrokken heeft en zodoende in staat is alle problemen op te lossen op de natuurlijkste en beste wijze, daarbij in zich de zekerheid hebbende omtrent eigen wegen en voortbestaan. Echter, en dit is mijn diepe overtuiging, heeft men verleid, door de grote Bron waarover men de beschikking had, getracht weer buiten deze Bron om te handelen, en is het die afzondering, het zich terug trekken van deze Bron, dat de verbinding tussen het Kosmische Wezen dat allen in stand houdt dat men God noemt - ofschoon God misschien meer is - en ons gedeeltelijk kan is door deze raad van het schepsel. Want dit zie ik als een val. En wanneer u goed hebt toegehoord zult u merken, dat dus mijn conceptie eigenlijk een esoterische uitleg is van het verhaal van de "Zondeval". U kunt begrijpen dat ik verschillende verhalen en zaken, niet alleen Bijbelse, niet accepteer alleen als feiten, maar dat zij wel degelijk duiden op diepe achtergrond.

Vraag: Niet een definitief bewijs, dat is niet uw bedoeling geweest, maar ik begrijp u.

Antwoord: Het is in het geheel niet mijn bedoeling een bewijs te geven, voor niets, alleen om mijn overtuiging u voor te leggen voor nader onderzoek.

Vraag: Er wordt wel eens gezegd "waar geen einde is, is ook geen begin geweest". Toch wordt er steeds van gesproken dat wij geschapen zijn, hoe zit dat?

Antwoord: Uw wezen heeft altijd bestaan, maar hoe? Als mogelijkheid in het Wezen dat u voortgebracht heeft, en u komt terug tot ditzelfde Wezen, zo is het aan kringloop waarbij u uitgaat van een bepaald punt en daarop terugkeert. De ring is gesloten, het gewijzigde begrip niet verbreken, maar er is toch wel gelijk een punt waarop u ervaart als afgescheiden begin en waarin u persoonlijk eigenlijk weer opgaat in het Geheel.

Vraag: De grootste wet die ik ook heb leren erkennen, de wet van oorzaak en gevolg. Ik schreef eens neer: "het leven is wat u van het leven, en het leven van u maakt." Kunt u daarmee accoord gaan?

Antwoord. Neen, want dit is gebaserd op de veronderstelling dat de invloed die u op het leven heeft ook van het leven uitgaat, maar aangezien uw plaats in het leven door uw eigen houding bepaald wordt, is ook datgene wat het leven u biedt uiteindelijk afhankelijk van uw eigen eigenschappen en daden. Zo wordt u door de wet van oorzaak en gevolg verantwoordelijk gesteld niet slechts voor een deel van uw ervaring, maar voor alles.

Vraag: Uit eigen leven: een van twaalf kinderen. No. acht, mijn vader nooit gekend. Het lot wilde dat ik als jongen van 18 jaar levend begraven zat in de binnenlanden van Indië, met fl.15,- zakgeld, tien ontzettende jaren, psychisch moreel en geestelijk, kwam terug als een wrak, vergiftigd naar Holland terug, moest terug naar Indië, het land leren haten, 22 jaar lang mijzelf zwerende niet terug te gaan alvorens financieel onafhankelijk. Maar na twee jaar op straat berooid, vier kleine kinderen, zonder vrouw, en nu op 73-jarige leeftijd als arm gepensioneerd in het leven. Mijn wens, of oorzaak van gevolgen?

Antwoord: Niet uw wil in uw huidige bewustzijnsvorm, het is echter wel het door u opgeroepen lot geweest. Het is wat te persoonlijk om hier op details in te gaan, maar laat ik u dit dan vertellen, wanneer u dus naar deze aarde afdaalt wordt uw keuze bepaald door verschillende factoren, deze factoren zijn de begrenzing van uw eigen leven, de verlichting van uw bewustzijn en de eigenschappen die de grondtoon van uw wezen uitmaken. Deze brengen u tot het aanvaarden van een keuze waarbij u (wel) degelijk een dieper inzicht hebt in de mogelijkheden van zo'n bestaan dan u in een stofbestaan zou kunnen hebben. Maar u kiest net een geheel andere bedoeling. Want u vertelt mij een verhaal dat gekruid is met de bitterste teleurstelling en zelfs hier en daar gekleurd door een begin van wanhoop, maar aan de andere kant u zegt zelf: "Ik heb het volbracht", m.a.w. u hebt datgene, waartoe u zich niet in staat geacht zou hebben, volbracht: dan hebt u veel verworven. Of dat nog in uw huidige bestaan tot uiting komt; Och, er zijn wel andere factoren die de onmiddellijke uitwerking daarvan tegengaan. Met dat lot van heden hebt u wel een lot voor de toekomst geschapen, zoals het lot in het verleden u deze verantwoording op heeft moeten laden en u beheersing en verantwoordelijkheidsbesef te leren. U zult zelf de overtuiging krijgen later dat deze de wet is van oorzaak en gevolg, maar ook in de geest de vrijwillig aanvaarde weg, en indien u dit slechts beseffen kunt: - voor een mens blijkbaar zeer moeilijk te begrijpen - dan zou u sterker staan in het leven, minder bitter zijn, omdat u eerst dan zou begrijpen dat al datgene wat u als slecht aanvoelt, als onaangenaam, dat dit aan bezinken is van rijke ervaring, dat dit een hernieuwd vormen van uw wezen is, waarin u mogelijkheden worden geboden, mits u niet faalt en tot het uiterste van uw kracht durft gaan, wat u kan maken tot iets groters dan u anders geweest had kunnen zijn.

Het is weer mijn zienswijze tegenover de uwe. Zolang u alleen in het verloop van één aards leven de wet van oorzaak en gevolg gaat waarderen en definiëren, kunt u natuurlijk tot deze conclusie, door u uitgesproken, n.l. dat de lotsfactor, dus het leven, overheersend is vaak, en niet slechts de eigen daden. Maar indien u verder gaat en begrijpen kunt en wilt, dat niet dit leven een vrijwillig aanvaard iets is, maar een resultaat van een vroeger bestaan in of buiten de stof, dan zult u misschien beter inzien dat, zoals u heden nu bouwt een toekomst, dat u ook in het verleden het heden gebouwd hebt.

Vraag: Nog één vraag: Als kind werd ik genoemd een dromer, omdat mijn geest in het hiervoormaals leefde: jeugdherinneringen en de leegte in mijn ziel doordat ik nooit een vader gekend heb, dreven mij tot het leven van een jonge denker, heb dat in het later leven vastgelegd in diverse aphorismen. Maar mijn roeping was dominee of priester te worden, of dokter voor kinderen. Ik heb nooit dit leven gewild, maar de oorzaak is dat mijn moeder financieel gesproken mij los moest laten en naar Indië laten gaan onder geleide van een broer van een zwager, ik die mij daar rampzalig had gevoeld.

Antwoord: Mag ik u even in de rede vallen. U zegt: de financiële zorg van mijn moeder was oorzaak, niet "schuld", maar u zou moeten zeggen: het feit dat ik uit deze ouders geboren werd is de oorzaak, dat mijn lot aan het hunne geklonken werd, dat is de oorzaak. En dan komt u dus op het punt waar prenataal eigenlijk reeds bepaalde invloeden gelden en zowel de invloed van de ouders in de stof als die van uw eigen geest zich kenbaar maakt en is vereniging tezamen reeds in grove trekken hadden uitgetekend voor wie het weet te lezen het lot dat ondergaan zal worden. U zoekt het nog te veel in de bijzaken. Niet de omstandigheden zijn de oorzaak van het

leven, het leven zelf. En zo komen wij weer terug - het geval heeft mijn interesse enigzins omdat het zo'n zuiver menselijke fout is die gemaakt wordt. U zegt: "omstandigheden zijn het leven". Neen, het leven blijft zichzelf en de omstandigheden geven er slechts de kleur aan. Zo mag men nooit zeggen dat de kleur de stof maakt. Als u een stof heeft van een bepaalde kleur zegt u toch niet, dit is pluche, omdat het rood is? Maar u kunt wel zeggen: Ik vind het al of niet fraai omdat het rood is. Zo ook met uw leven: u beoordeelt niet het leven zelf, maar slechts de kleur die het heeft in uw ogen. Maar zelfs kleuren verschillen, elk kan ze anders zien.

Reactie: Als ik in Holland was gebleven, was ik een heel ander mens geworden. Nu heb ik niet geleefd, maar slechts bestaan.

Antwoord: U heeft deze crisis moeten overwinnen; u komt te veel terug op de feiten, die u misschien bitter gestemd hebben.

Reactie: Ik ben nooit bitter geweest, heb aanvaard.

Antwoord: Goed, maar, (het) is en blijft bijzaak. Want was u in Holland gebleven, dan zou u op andere wijze toch dezelfde ervaring hebben moeten ondergaan, daar de bestemming van uw leven was deze ervaring op te doen. Wat is dan de bijkomstige vorm van belang? Het leven zelf heeft zijn waarde. Maar wij moeten deze discussie niet te lang rekken.

Vrienden, er is hier dus nog een derde punt waarvoor ik uw aandacht heb gevraagd. En dat derde punt was speciaal eigenlijk de levens... want, wanneer u op meerdere punten gelijktijdig aangewezen zou kunnen zijn, zou u dus een kracht zijn die zich uit in meerdere wezens, wezens die elk zelfstandig een leven voeren, maar toch geleid worden door een denkend vermogen. Is dat duidelijk zover?

Meteen heb ik nog een vraag te beantwoorden: een klein voorbeeld geven hoe dit mogelijk zou kunnen zijn. Stel u voor een ronde plas water, het heeft geregend en de kinderen spelen. Nu trekken zij met een dunne stokje dunne lijntjes en maken kleine kuiltjes aan het ene uiteinde, van verschillende vorm, maar alle in verbinding met het oorspronkelijke watervlak. Er komt een mens voorbij en beroert dit hoofdwatervlak. De druk plant zich voort en uit zich in elf van deze schijnbaar afzonderlijke wat kleinere watervlakjes die zich daardoor wijzigen, door deze hoofdkracht beïnvloed, hetzelfde gebeurt bij één van de kleinere watervlakken. Een veel zwakkere invloed gaat van hieruit op het geheel en de andere, en de uitwerking in de plasjes is nog niet even merkbaar. Wanneer men nu aanneemt dat uiteindelijk de geest niet slechts in stand gehouden wordt door, maar ook bestaat uit deze Kosmische Kracht, en dat is niet zo vreemd, want wanneer een bepaalde kracht toegevoerd wordt moet er reeds enige kracht zijn, zolang er leven is, is er kracht, is er een voortdurende verbinding tussen deze Kracht.

Dus elke invloed in deze Kracht bemerkbaar verflauwt de doordringing in u. M.a.v. door het feit dat u de levenskracht en -essence nodig hebt in uw bestaan, leeft u niet slechts uw eigen leven, maar zullen alle gebeurtenissen ervaringen, zij het in bijna onmerkbaar geworden stroming, zich ook tot u bewegen. Zodat u door het leven zelf, door het bestaan en daardoor het gebruik van deze levenskracht, gebonden bent met alle schepselen (die) deze zelfde Kracht uit deze zelfde Bron betrekken. Dit geldt tevens als een mogelijkheid die ons de beantwoording van de vraag; wat ben ik? lewatt lichter maakt. Want nu ontdekken wij dat wij uiteindelijk dan wel zeer persoonlijke eigenschappen mogen bezitten, maar toch door die levenskracht van buiten bepaalde invloeden bestaan, die doorwerken in ons leven en gebeurtenissen in ons eigen leven meehelpen bepalen. Maar deze, zou ik willen zeggen, zijn de Krachten van God. Daar slechts indien een groot deel van de schepselen op dezelfde tijd tegelijk beroering vertoont, deze ook in dezelfde mate op de andere helft van de schepselen in zou kunnen werken.

Vragen of opmerkingen? Uit uw stilzwijgen concludeer ik, dat het duidelijk is geweest. Dan verzoek ik u, vooral ook dit laatste punt eens te overdenken en in u door te laten werken, ik hoop een volgende maal nogmaals juist op dit punt terug te komen in de hoop u duidelijk te kunnen maken welke onderlinge banden een volledige zelfstandige bestaan van de schepselen onmogelijk maken.